

Ramón y Ramón

Direcció: Salvador del Solar **Guió:** Héctor Gálvez, Salvador del Solar (història: Miguel Valladares) **Països:** Perú, Espanya, Uruguai **Durada:** 100 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama
Interpretació: Emanuel Soriano, Álvaro Cervantes, Darío Yazbek Bernal... **Música:** Gabriel Casacuberta, Hernán González Villamil **Fotografia:** Inti Briones **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 27/06/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Després de rebre les cendres del seu pare, amb qui mantenia una relació distant, en Ramón coneix el Mateo durant el confinament. Tot i les seves diferències, sorgeix una profunda connexió que els porta a qüestionar-se. El Mateo decideix acompanyar en Ramón en un viatge per escampar les cendres a Huancayo. En aquesta travessia, el Ramón descobreix que buscava respostes a les preguntes equivocades i que ha de sanar-se per seguir endavant. (FilmAffinity)

CRÍTICA

27/09/2024 - El director peruà Salvador del Solar explora la relació d'amistat entre dos homes i la potència dels vincles familiars, tot això de manera sensible i honesta

De vegades sembla una història de ciència-ficció, però fa només quatre anys el món es va paraitzar i durant mesos gairebé tots els éssers humans del planeta vam estar tancats a casa nostra, connectats als mitjans de comunicació, pendants d'una pandèmia que amenaçava la nostra existència. En aquest context es desenvolupa **Ramón y Ramón**, el segon treball com a director del peruà **Salvador del Solar**, que es presenta aquests dies a la secció Horizontes Latinos del 72è Festival de Sant Sebastià. Per a la seva pel·lícula, el cineasta parteix d'una història real, la de la trobada casual entre dos nois, un homosexual i un altre hetero, que es coneixen durant aquest temps incert i construeixen junts un vincle estret.

El primer que veiem davant la nostra pantalla és una presa aèria de Lima, amb els seus barrancs imponents que llisquen cap a l'oceà Pacífic i, darrere, l'enormitat de la metròpoli deserta d'éssers humans. Resulta una imatge esglaiadora i apocalíptica. Aviat ens trobem amb el Ramón (**Emanuel Soriano**), el primer dels nostres protagonistes. És un home jove i atractiu que, per si no en tingués prou amb gestionar la situació que té tothom en suspens, passa també per dos tràngols gens senzills: una ruptura sentimental i la mort del seu pare, amb qui fa temps que no té relació. El còctel emocional que li toca pair al nostre protagonista resulta poc desitjable. I enmig de tot això apareix el Mateo (**Álvaro Cervantes**), un jove espanyol que es queda encallat a Lima i que troba refugi en un apartament al mateix edifici que el Ramón. L'interès d'aquest per la nova aparició és evident des del principi, i no és estrany. El Mateo és un home guapíssim, sembla simpàtic i, francament, el Ramón necessita un raig de llum que li insufla una mica d'esperança entre tanta foscor.

La situació d'aïllament fa que els dos joves s'acostin irremeiablement, i encara que les coses no es desenvolupin exactament com els agradaria a cadascun d'ells, això no impedeix que el seu vincle se solidifiqui lentament però fermament. Junts emprenden el viatge des de Lima fins a Mito, a la no gaire llunyana regió de Junín. Viatgen fins allà per portar les cendres del pare del Ramón al seu lloc d'origen. Això servirà perquè el jove peruà es retrobi amb el seu passat, enfrontant-se a ferides que no s'han acabat de tancar. També perquè l'espanyol descobreixi un país fascinant de la mà del seu nou amic. En aquest viatge es retrata la bellesa natural del Perú, però també es posa el focus sobre l'enorme desigualtat que passa el país. El Ramón i el Mateo recorren les carreteres en el remolc d'un camió, i al llarg de la seva travessia es troben amb caravanes de caminants que fugen de la capital amb poc més que el que duen posat.

Ramón y Ramón funciona com a relat íntim de l'amistat inesperada entre dos homes. És sensible i honesta en la seva exploració dels vincles familiars, font de consol però també de dolor. I des d'allò més íntim també ofereix una visió d'un país que, com la resta del món, evoluciona cap a no se sap ben bé on. Potser cap a un lloc on la dignitat i l'amor siguin la norma i no només una aspiració utòpica. Aquesta és la sensació que deixa veure aquesta estimable pel·lícula, gaudim-la.

Cristóbal Soage - cineuropa.org